

Angyalosi Endre, A Táncdalénekes

Ez a felvétel 1958-ban készült, a Csiliben. Én vagyok rajta fellépés közben. Mögöttem a zenekar volt, ez ezen a képen nem látszik teljesen jól. A Csili egy művelődési ház [Pest]Erzsébeten. A mai napig működik. [A művelődési ház elődjét 1917-ben alapították a Csillag utcában. Ennek rövidítéséből kapta a Csili nevet. -- A szerk.]. Nagyon szerettem itt fellépni, jó közönség volt. Tulajdonképpen még a hatodik kerületből és az ottani pártszervezetből, illetve annak az ismeretségi köréből nagyon jóban voltam Garai Imrével, és haláláig barátok voltunk [Garai Imre (1905--1969) -- táncdalszerző. -- A szerk.]. Ő volt az egyik legnagyobb slágerszerző, az 'Apu hogy megy be az a nagy elefánt?' című slágert is ő írta. Át szoktam menni hozzá, és beszélgettünk. Ő

elkezdte mondani, hogy 'Ne viccelj! Te színészgyerek voltál! Színházban és más színpadon is dolgoztál. Menj el a Turán Lászlóhoz!' [Turán László (1917--1984)-- zongoraművész. Ezrével komponálta, hangszerelte, átdolgozta a mindennapi népszerű zenei szükségletet kielégítő alkotásokat (MÉL). -- A szerk.] Turán László az egyik legjobb zongoraművész volt. De ő tanította az összes énekest. A legjobbakat is, kivétel nélkül. Ő korrepetálta, ő tanította őket. 'Itt lakik, az Izabella utcában, menj el oda, és ha jónak talál, akkor foglalkozik veled, ha nem talál jónak, úgyse fog tanítani.' Na jó. Elmentem a Turánhoz, mondtam, hogy a Garai Imre küldött: 'Hallgasson meg, Tanár úr!' Egyelőre ismerkedtünk, éneklés nélkül. Igent mondott. A legelső szám, amit betanított, a 'Nekünk találkozni kellett!' [Bágya András szerzeménye]. Tőle tanultam meg, hogyan kell magyarul énekelni, mint ahogy most rengetegen nem. Ott voltam az élvonalban, de sztár nem lettem, ezért, azért, amazért, de hát végül is egy ideig ebből éltem. Egyből kaptam előadói engedélyt, és rendes előadó-művészi működési engedéllyel dolgoztam. Vizsgázni kellett a zenész szakszervezetnél és az ORI-ban is [Országos Rendező Iroda]. Ők szervezték az úgynevezett nagy műsorokat, és be lehetett jutni oda is. Ott megismerték az embert, és kiküldték a meghívásokat. Telefonáltak vagy írtak. Ott úgy volt, hogy az énekesek, szövegírók, táncdalszerzők az egész délelőttjüket ott töltötték. Az ORI-nak volt egy klubhelyisége a földszinten, és várták a befutó munkákat. Gyakorlatilag mindig mindent tudtunk. A szervezők is tudták fönn az emeleten, hogyha például az Angyalosit keresik vagy a Kordát, akkor csak le kell menni, és szólni, hogy jöjjenek föl, és kiközvetítik. Mindenütt felléptem. A Zeneakadémián is többször. Volt, amikor csak az ötödik kerületben. Ott annyira szerettek, hogy hat helyen is dolgoztam egyszerre. Vendéglátóhelyeken is gyakran léptem fel. Egyedülálló művészemberként is, ugyanúgy jött utánam óriási slepp, mint ahogy ma mennek a zenekarok után. Anyagilag bizonytalan volt a fellépésszám miatt, de jó volt. Ez a periódus 1961-ig tartott.